

B^{red}
Banana

ชมชิตา

รวมแพง

ยมธิดา

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-043-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2556

ราคา 139 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วณิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา ชาติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

“ยมธิดา” นิยายแฟนตาซีไทยแท้เรื่องหนึ่งของ รอมแพง ที่เคยฝากผลงานเรื่อง “ปักษานาคา” ให้ใครๆ หลายคนได้ติดใจในความน่ารักและทะเล้นของ ชลัญจรี กันมาแล้ว

คราวนี้ก็มาถึงคิวของ มนต์สวาท พระธิดาแห่งพญายมราช กับกุมาริ พี่เลี้ยงคนสนิท ที่มีเหตุให้ต้องมาปฏิบัติภารกิจยังดินแดนหิมพานต์ เรื่องราวจะสนุกสนาน เฮฮา หรือลุ้นวายเป็นไหนเปิดอ่านหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

กองบรรณาธิการ

กรกฎาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

ยมธิดา เป็นเรื่องราวที่มีความต่อเนื่องกันเล็กน้อยจาก **ปักษานาคา** แต่ว่าดิฉันตั้งใจจะถ่ายทอดเรื่องบุญกรรมและตำนานต่าง ๆ โดยผ่านทางมนต์สวาทซึ่งเป็นลูกสาวสมมติที่เสกด้วยเวทมนตร์ของเทพใหญ่หลายองค์

การเขียนนิยายแฟนตาซีเรื่องนี้ใช้เวลาานพอสมควร นานจนน่าแปลกใจเพราะความยาวไม่ได้ยาวไปกว่าเรื่องอื่นเลย

ดิฉันสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่านิยายเรื่องนี้จบได้ก็เพราะผู้อ่านทางอินเทอร์เน็ตทุกคนที่ยังให้ความสนใจรอคอย และสนับสนุนตลอดมา ขอขอบคุณทุกท่านด้วยนะคะ

ยมธิดา ก็คือ ธิดาพญายมนั่นเอง การที่ดิฉันจับเอาเรื่องนรกมาเขียนโดยพยายามไม่ให้เครียดเกินไปนัก พร้อมทั้งทั้งตัวละครบางตัว ที่อาจจะมีสักวันหนึ่งที่ดิฉันหยิบเอาเขาเหล่านั้นมาบอกเล่าเรื่องราวให้ผู้อ่านได้อ่านอีก ดิฉันรักตัวละครทุกตัวที่โลดแล่นในนิยายที่ดิฉันเขียน ดังนั้นเมื่อจับตัวเอกในนิยายเรื่องปักษานาคามาเขียนในยมธิดาจึงให้ความรู้สึกเหมือนเจอเพื่อนเก่า และวันไหนที่ดิฉันอยากเจอเพื่อนเก่าอีก ก็คงมีเรื่องต่อไปให้ได้อ่านอีกนะคะ

รวมแพ่ง

ตอนที่ 1

กำเนิดมนต์สวาท

เปลวไฟสีส้มพุ่งขึ้นสู่อากาศเป็นระยะ ๆ ภูเขาที่ดูแห้งแล้งนั้นมี
โชดหินที่สลับซับซ้อนและต้นไม้แปลกตาที่มีเพียงลำต้นและกิ่งก้านอัน
แข็งแรงปราศจากใบ รอบด้านของสถานที่แห่งนี้มีน้ำร้อนที่นิ่งแม้จะมอง
ไม่เห็นแสงแห่งดวงตะวันแต่ก็ได้มีมิติงดงามมองไม่เห็นสิ่งใด ความร้อนระอุ
ผุดขึ้นมาเป็นพัก ๆ แผ่ซ่านไปทั่วจนถึงยอดเนินเขาหินสีน้ำตาล ก่อนจะไล่
ต่อขึ้นไปบนสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่อันวิจิตร

วิมานงามด้วยสถาปัตยกรรมอันอ่อนช้อยลวดลายคล้ายนกเปลว
ซึ่งเสริมสร้างให้สิ่งก่อสร้างนี้ดูแปลกตามากยิ่งขึ้น สีแดงของตัวสถาปัตย-
กรรมสะท้อนเงาแวววับกับแสงที่มีมิติสว่างนั้น เหมือนจำลองวิมานบน
สรวงสวรรค์ลงมาอย่างมิดพิ้น หากแต่หาได้มีความแพรวพราวจาก
กองแก้วเจียมนี่แต่อย่างใดมีเพียงการสะท้อนแสงของคบไฟที่กระทบกับ
โลหะทองแดง และที่หน้าบันอันวิจิตรนั้นก็สลักข้อความอันท่องอ่านได้ว่า
“กาลิจินคร”

เสียงโหยหวนดังแว่วมาแต่ไกลเป็นพัก ๆ ทำให้พระเนตรคมเข้ม
ปรากฏแวววับลึก เมื่อหวนนึกถึงแรกที่จุติมาจากพระสุริยาทิพย์ โอรสของ
พระกัศยปเทพบิดรกับนางอหิทิ กับนางสังขยาซึ่งเป็นธิดาของพระวิศวกรรม

เทพแห่งการช่างบริวารแห่งพระอินทร์ จวบจนสดับฟังพระธรรมแรกแห่งอดีตพระพุทธเจ้าเมื่อหลายชั่วกัลป์ก่อน ก็ตัดสินใจจะทั้งความสะดวกสบายแห่งเทพเพื่อไปทำหน้าที่ควบคุมการลงโทษต่อสรรพสัตว์ที่หลงผิด

หากยิ่งนานวันภารกิจก็ยิ่งเพิ่มพูน รวมทั้งต้องรับความเจ็บปวดและทรมานยามดื่มน้ำทองแดงทุกคำคืนเพื่อชดใช้กรรม

ร่างดามะเมื่อก่อนของปีศาจตนหนึ่งปรากฏขึ้นท่ามกลางกลุ่มควินส์ชาวพร้อมจอกสีทองประดับพลอยงามในมือ ก่อนจะยื่นจอกสีทองมาตรงหน้าพระยม นางเหมมาลา นางศีสุลา และนางวิชา ผู้เป็นพระชายาต่างเป็นอนพัคตร์หนีด้วยความขบถแสบใจเมื่อเห็นพระหัตถ์คร่ำมของพระสวามีป้อนน้ำสีทองแดงเข้าโอษฐ์ตน

สี่พระพัคตร์แดงอันสง่างามบุดเบี้ยวอย่างทรมานหากด้วยตบะอันแรงกล้าจึงฝืนกลักริ้นได้จนหมดจอก ก่อนจะแผดสุรเสียงด้วยความเจ็บปวด เมื่อฤทธิ์แห่งกรดทองแดงกัดกินภายในจนย่อยยับ ควินส์ชาวลอยออกมาจากพระโอษฐ์ที่อ้ากว้าง ชั่วราชบริวารต่างพากันหลบลิ้นเหลือเพียงนางทั้งสามที่คอยประคับประคองพระวรกายของพระยม

“ยิ่งนานวันความทรมานของพระองค์ก็ยิ่งกัดกร่อนจิตใจของหม่อมฉัน หากมีสิ่งใดที่หม่อมฉันพอจักช่วยแบ่งเบาได้บ้างก็ทรงตรัสมาเถิดเพคะ หม่อมฉันทนมิไหวแล้ว” พระชายาทั้งสามร้องบอกอย่างสุดที่จะทานทนได้ แม้ตบะอันแรงกล้าก็มิอาจทำให้ความเจ็บปวดที่มีลดน้อยลงเลย ดวงเนตรคมกลักริ้นความรู้สึกบิดลิกนั้น

“ทางนั้นพอมืออยู่ เพียงแต่พวกเจ้าจักยินยอมได้หรือไม่ น้องของพี่ทั้งสาม”

“ยินยอมเพคะ หากหม่อมฉันสามารถแบ่งเบาความเวทนานั้นได้ หม่อมฉันก็ยินดีจักทำทุกทาง” นางเหมมาลายืนยันด้วยความตั้งใจมั่น

“แม่มันนั้นจะทำให้สิ่งที่เราสร้างมาต้องเจ็บปวดไปด้วยกระนั้นหรือ”

“เพคะ” น้ำเสียงแน่วแน่ของทูกนางทำให้พระเนตรฉายแววลงเลอยู่
ครู่หนึ่ง

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าทั้งสามจงถือศีลเป็นเวลาเจ็ดเพลาเถิด ครบแล้วค่อย
มาหาพี่” แม้ทูกนางจะสงสัย แต่ก็มิได้เอ่ยปากถามออกไป ก่อนจะตั้งใจ
ว่าจะรักษานูญถือศีลจนครบเพลาตามที่พระสวามีได้รับสั่งมา

เมื่อพระยมตรัสเสร็จก็ทรงกลายเป็นหมอกควันก่อนจะไปปรากฏ
กายยังเขาไกรลาสอันเป็นที่สถิตแห่งพระอิศวร นางอัปสรต่างแตกตื่นเมื่อ
พบประสมพิศตรึงามที่ดูดุคั่นนำเกรงขามนั้น ดวงเนตรคมกล้ำมองไปทาง
ใดก็ทำให้ผู้ถูกจ้องมองรู้สึกกลนลานจนแทบลืมหายใจ

“ข้าแต่พระอิศวรผู้เป็นใหญ่ บัดนี้หม่อมฉันและเหล่าชายาต้องการ
ที่จักสร้างบางสิ่งมารองรับบาปแห่งสรรพสัตว์นับแต่สมัยพุทธกาล ซึ่งสร้าง
แต่บาปหนักและเป็นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานของหม่อมฉันที่ต้องดื่ม
น้ำทองแดงเป็นที่ยิง หม่อมฉันจึงมาขอพระราชทานตรีศูลเพื่อกาลนี้ด้วย
พระเจ้าข้า”

“กระนั้นหรือ จงเอาไปเถิด เจ้าคงรู้ว่าตาของเจ้าเป็นผู้สร้างอาวูรณ์
จากเปลือกผิวอันร้อนแรงแห่งพระอาทิตย์ผู้เป็นบิดาของเจ้าให้ข้าเอง หาก
ข้าจักมิให้เจ้าหิบบิรมย์ก็คงจักใจดำเกินไป อ้อ...เจ้าจงเอาสิ่งนี้ไปด้วย”
พระหัตถ์สีขาวตึงป็นจันทร์เสี้ยวจากมวยผมออกมาสะกิดบริเวณพระคอ
ซึ่งดำคล้ำด้วยฤทธิ์แห่งพิษร้ายจากพญานาคที่คายออกมาปกคลุมไปทั่ว
โลก เมื่อคราวที่มีพิธีกวนเกษียรสมุทรที่ทรงกลืนกินพิษร้ายเพื่อช่วยสรรพ
สัตว์บนโลกด้วยความรักอันพิสุทธิ์ ก่อนจะย่นป็นนั้นให้กับพระยม

“ปิ่นอันนี้มีอำนาจแห่งพระจันทร์ขลิบด้วยเลือดแห่งข้า ซึ่งล้วน
แล้วแต่แผ่อำนาจอันยิ่งใหญ่ แลจักช่วยให้เจ้าทำสิ่งอันรองรับบาปได้อย่าง

“ไม่ยากเย็นนัก”

พระหัตถ์สีชาดรับทั้งสองสิ่งมาด้วยความยินดียิ่ง

“เป็นพระกรุณายิ่งแล้วพระเจ้าข้า ไม่ว่าสิ่งทีสร้างนั้นจักออกมาเป็น
เยี่ยงใดก็นับได้ว่าเป็นที่รวมแห่งอำนาจแลความรักของมหาเทพไว้อย่าง
เต็มเปี่ยมแล้ว” หลังจากสรรเสริญจบพระวรกายกำยำสูงใหญ่ก็เร่งรัดไปสู่
ความมืดมิดแห่งนรกานต์ทันที...

ภายในวังทองแดงแห่งกาลิจินคร บัดนี้กลับมีแสงสีทองซึ่งส่อง
ประกายออกมาจากตรีศูลแห่งพระอาทิตย์และปิ่นแห่งองค์พระจันทร์ที่
ต้องพระโลหิตของพระอิศวรผู้เป็นใหญ่ ณ เบื้องพระพักตร์ของพระยามี
ทั้งนางเหมมาลา นางสีสุลา และนางวิขยา ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นธิดาของ
พระทักษะผู้มากด้วยบุตรทั้งสิ้น ทุกนางล้วนแต่จงรักภักดีต่อพระสวามี
และตั้งใจพากเพียรในการรักษาศิลจนครบกำหนด ร่างงามในชุดพราหมณ์
ประทับเรียงกันเฝ้ารออย่างสงบเสงี่ยม

พระยเมงนั้นก็นั่งห่มสีชาดเชนเดียวกัน

“น้องทั้งสามจงตั้งใจมั่นพนมมือรับมนต์ที่พี่จักสวดนี้...” ทั้งสาม
นางปฏิบัติตามคำรับสั่ง แล้วเสียงมนต์อันไพเราะประดุจดนตรีทิพย์ดั่งยาว
นานจากพระยาก็สร้างความซาบซ่านไปทั่วกายของนางทั้งสาม พระวรกาย
กำยำยับเยินเมื่อสวดครบ 108 คาบ

พระหัตถ์ยื่นออกมาพร้อมตรีศูลอันประกอบด้วยประกายฉายฉาน
ของดวงอาทิตย์แรกขึ้นและแสงสีทองนวลตาของปิ่นจันทร์เสี้ยว ความคม
ของอาวุธและเครื่องประดับบาดเข้าไปที่ดัชนีเรียวดั่งลำเทียน แสงสีชาด
จากร่างบอบบางทั้งสามครอบคลุมพระโลหิตของพระยเม รัศมีสีทองของ
ตรีศูลที่ส่องมากระทบกับปิ่นงามปรากฏเป็นแสงสีทองสว่างวาบจนมิมีผู้ใด

ลืมหาคู่ได้

ตรีศูลลอยออกจากพระหัตถ์ที่ถือค้ำพร้อมลอยวนรอบบิมา
ทองแดงก่อนจะวูบหายไปด้านบนกลับสู่วิมานบนเขาไกรลาส ส่วนปิ่น
จันทร์เสี้ยวก็หลุดหายเข้าไปในแสงสีทองที่แรงกล้านั้น ก่อนที่แสงสีทองจะ
เริ่มลดความแรงกล้านจนทุกผู้ต่างเพ่งมองไปยังจุดเดียวกัน

ทันทีที่แสงสีทองจางหาย แสงพราวพรณรายก็ปรากฏขึ้นแทนที่
พร้อมร่างอรชรอ่อนแอของหญิงงามที่ลืมหาคู่ตามองรอบกายด้วยความ
งุนงง พระยมและเหล่าชายาต่างนั่งงันด้วยความรู้สึกลังเล แลเห็นดู
ร่างอ่อนแอเช่นนั้นอย่างจับจิตพร้อมลวงรู้ว่า หญิงงามที่จุดตรงหน้าคือบุตร
ของพวกเขาแล้วความปิติยินดีก็ลดลงเมื่อปลงตงถึงสิ่งที่ทรงสร้างมานั้น
กลับกลายเป็นหญิงสาวที่ดูพิสุทธ์เช่นนี้ เสียงสรวลที่ดังขึ้นเบา ๆ ทำให้
ร่างอ่อนแอเช่นนั้นเอียงคอมองพร้อมกับส่งยิ้มอันไร้เดียงสาให้

“บัดนี้ด้วยแรงแห่งบุญของพระอิศวร พระจันทร์ และพวกเราทั้งสี่
ได้ก่อให้นางผู้นี้จุติมาเป็นบุตรแห่งเรา นางคือเสี้ยวแห่งความงามจาก
ดวงอาทิตย์แลดวงจันทร์ นางพร้อมด้วยตะแบแห่งเราผู้เป็นบิดาพร้อมด้วย
ความอ่อนโยนแห่งพระชายาของเราทั้งสาม แลเป็นบุตรเพียงหนึ่งเดียว
แห่งเราที่ยากจจะมีใครเสมอเหมือน ด้วยที่นางกำเนิดมาจากเราจึงต้องรับ
เอาฤทธิ์แลอำนาจของเราเอาไว้เพื่อช่วยเหลือในภารกิจอันยากเย็นให้
ดำเนินไปได้ เราขอขนานนามบุตรแห่งเราผู้นี้ว่า ‘มนต์สวาท’ อันกำเนิด
มาจากเวทมนตร์และความรักอันแรงกล้าที่พระชายาทั้งสามมีให้กับเรา”

พระชายาทั้งสามปราดเข้าไปโอบกอดมนต์สวาทผู้เป็นบุตรด้วยความ
ความรักใคร่เอ็นดู ด้วยว่านางทั้งสามมีแต่โอรสเท่านั้น หากได้เคยมีธิดาไม่
มนต์สวาทจึงนับได้ว่าเป็นบุตรคนเดียวของพวกเขา ซึ่งมนต์สวาทเองก็
รับรู้ถึงเรื่องราวการกำเนิดของตน ณ บัดนั้นเอง...

แสงสีเสียงตระการตา ประกอบด้วยดวงไฟที่วูบวาบด้วยการจัดแต่ง
เข้าสมัย ห้องขนาดใหญ่ดีไซน์งามหรูด้วยรูปทรงเรขาคณิตเป็นแท่งสะท้อน
แสง ประติมากรรมเปิดอัตโนมัติพร้อมทางเดินที่มีแสงส่องให้เห็นนั่นเลื่อน
ไปตามชอกต่าง ๆ เสียงเพลงแนวเทคโนโลยีแดนซ์ดังกระหึ่ม แสงเลเซอร์
กะพริบอยู่บนเวทีเล็กที่มีหุ่นแอนดรอยด์ผู้หญิงในชุดสีเงินน้อยชิ้นเต้น
ประกอบเสียงเพลงไปด้วย

วัยรุ่นอายุประมาณสิบห้าปีต่างโยกย้ายตามจังหวะเพลงที่ดังกระหึ่ม
ที่มุมหนึ่งมีผู้ชายร่างผอมสูงกำลังจับตามองกลุ่มเด็กสาววัยรุ่นพร้อมหย่อน
เมื่อยขาอย่างลงไปบนเก้าอี้ชมพู ก่อนจะให้บริการยกไปเสิร์ฟที่โต๊ะของ
วัยรุ่นกลุ่มนั้น มุมปากปรากฏรอยยิ้มสนใจเมื่อเห็นกลุ่มวัยรุ่นดื่มสิ่งที่ตน
นำเสนอไป

ร่างผอมสูงเดินเลี้ยวออกไปทางระเบียงจึงเห็นว่าตึกนี้อยู่สูงจาก
พื้นดินเบื้องล่างกว่าพันเมตร ดวงจันทร์กลมโตที่ลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้าดู
ใกล้จนคล้ายจะเอื้อมมือคว้าได้ กระจกบางที่ครอบอยู่บนท้องฟ้าปรากฏ
แสงสีทองเป็นรูปวงกลมอีกสองดวงหรือที่เรียกว่า ลูน่าหนึ่ง ลูน่าสอง ซึ่ง
เป็นดาวเทียมที่มีแผงสะท้อนแสง ทำให้เวลาค่ำคืนพวกมันจึงดูงดงามไม่
แพ้ดวงจันทร์เลย

มือเรียวยาวแกว่งขึ้นกระดกขวดเดียวก่อนยืมที่มุมปากอย่างอารมณ์ดี
“ท่านเล็งกลุ่มไหนอยู่หรือครับ” เสียงนอบน้อมของบริกรในชุดสีขาว
ไร้ตะเข็บด้วยเทคโนโลยีนาโนที่พัฒนาการสร้างชุดโดยเครื่องจักรกลทำให้
ร่างผอมสูงเผยรอยยิ้ม

“กลุ่มเด็กสาวชุดสีชมพูนั่นไง แยกไปเตรียมห้องให้พร้อมฉันรู้ว่าพวก
มันอายุไม่ถึงสิบห้าหรอกคงเป็นสินค้าที่ดีทีเดียว” ร่างในชุดสีขาวค้อมตัว
ก่อนจะเดินเลี้ยวออกไปจัดการตามที่เจ้านายสั่ง

ทรงพลเงยหน้าขึ้นมองดวงจันทร์อีกรอบ ตึกนี้เป็นตึกเดียวที่สูงเกิน
ห้าร้อยชั้นและสิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกภูมิใจเป็นพิเศษก็คงเพราะตึกสูง
ระฟ้าตึกนี้เป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว หากสินค้าคราวนี้เป็นที่พอใจของ
ท่าน หนทางที่เขาจะได้เข้าไปสู่จุดหมายก็คงจะไม่ไกลนัก...ใครจะไปนึก
ว่าชายหนุ่มอายุแค่สิบต้น ๆ เช่นเขาจะสามารถมาถึงจุดนี้ได้อย่างรวดเร็ว
เกินคาด

คานเหล็กเป็นแท่งบนสถานที่ที่โคจรอันประกอบไปด้วยแสงสีนั้น
ปรากฏหญิงสาวงามพิลาสในชุดแดงแพรวพวรรณรายนุ่งโจงกระเบนพร้อม
ตะเบ็งมานประดับสร้อยประคำซึ่งทำจากปรอทรูปหัวกะโหลกยื่นทำตะเວ
มองลงไปเบื้องล่าง ข้างกายมีเด็กผู้หญิงไว้ผมจุกสวมเสื้อคอกระเช้าสีแดง
ระบายลูกไม้ และนุ่งโจงกระเบนสีเหลืองแดงเช่นกันยิ้มแย้มยกเขี้ยวพร้อม
กับปรบมือให้เข้ากับจังหวะเพลงนั้น

“เราอยากลากเจ้าทรงพลคนนั้นไปด้วยเหลือเกินเสียดาวยี่มันยัง
ไม่ถึงอายุขัยที่จะต้องไปกับเรา กุมาริเจ้าเตรียมไฟโลกันตร์ไว้เดียวเราจะ
ลงไปจับตัวเด็กหนุ่มคนนั้น” มือบางถือบ่วงบาศยมราชไว้มั่นก่อนจะลอย
ลงสู่พื้นเบื้องล่างที่เป้าหมายถูกลากไปยังเบื้องหลังเวที

มือใหญ่อันชั่วร้ายของชายร่างใหญ่บีบคอเด็กหนุ่มก่อนใช้คัตเตอร์
ปาดคอหอยส่งผลให้เลือดพุ่งกระฉูดออกมาพร้อมกับร่างที่ตื่นพราด ๆ ไป
ปิดโดนแก้วโวนสีสวยที่ตั้งบนโต๊ะกระเด็น โวนในแก้วหกใส่ปลั๊กไฟจนเกิด
ประกายไฟก่อนที่ไฟจะลุกพริบขึ้นและเริ่มลุกลามอย่างรวดเร็ว ความ
โกลาหลจึงเกิดขึ้นในบัดดล เสียงหวีดร้องพร้อมฝูงชนที่ต่างพุ่งไปยังประตู
ทางออกทำให้ยิ่งดูวุ่นวาย

หากมีใครสักคนที่สามารถมองเห็นสิ่งนอกเหนือจากนี้ได้ก็จะต้องพบว่า
มีร่างโปร่งแสงของหญิงสาวที่มีสีผิวดั่งละอองทองไขว่บ่วงบาศคล้องคอ

ร่างโปร่งแสงของเด็กหนุ่มที่ตอนนี้มีอาการรูงง ส่วนอีกด้านนั้นก็มิดึก
ผู้หญิงหน้าตาน่าเอ็นดูเล่นลูกไฟที่กำลังลุลกลามไปทั่วอย่างสนุกสนาน

“กุมารีพอได้แล้ว เราแจวกันเถอะ” พุดจบทั้งสามร่างก็จางหายไป
ทั้งความเสียหายและความโกลาหลไว้เบื้องหลังอย่างไม่ไยดี

“มนต์สวาทหายไปไหนอีกแล้วนี่ ไปปรับวิญญาณเด็กนั้นมาเสร็จก็
หายแวบไปเป็นอนายนี่ทุกที...”

“โอ้ ฝ่าบาทเพคะ ถึงอย่างไรลูกมนต์สวาทก็กลับมาทันรับน้ำทอง-
แดงทุกครั้งไป จักทรงกริ้วไปไยกัน” นางวิชาแก่แทนให้ธิดาที่มักจะหาย
ไปท่องเที่ยวที่แดนมนุษย์อยู่บ่อยครั้ง

“หากนางไปปรับสิ่งไม่ดีในเมืองมนุษย์มาก็รังแต่จะสร้างความเดือด
ร้อนให้กับกาลสินคร เจ้าก็รู้วิชา ว่านางชุกชนไว้เคียงสา อีกทั้งยังฉลาด
หลบเลี่ยงจนเราระอา” วิธหลบหลักโทษทัณฑ์ของนางก็คือการเดินทางไป
เขาไกรลาสเพื่อออกอุณพระอิศวรและพระอุมาเทวีผู้เป็นประจักษ์พระบิดา
และพระมารดาบุญธรรม ความรู้หลบเป็นปิกู้หลักเป็นทางของมนต์สวาท
จึงทำให้รอดพ้นการลงโทษด้วยนัยน์วรุฑที่แผดกล้าจากดวงเนตรคมของ
พระยมได้ทุกครั้ง

ความชุกชนเพราะความอยากรู้อยากลองเกิดขึ้นหลายครั้งหลาย
คราจนบรรดาพี่ชายทั้ง 13 องค์ของมนต์สวาทต่างเสื่อมระอาและไม่พอใจ
ที่พระบิดาและพระมารดาทั้งสามดูเหมือนจะให้ทำนองสาวที่มีได้กำเนิด
ตามธรรมชาติเสมอ โดยเฉพาะ “พระทรรป” ที่คอยจ้องจับผิดมนต์สวาทอยู่

“เจ้ามิได้กำเนิดด้วยแรงบุญ ถึงได้มีรูปร่างเช่นนี้มนต์สวาท แม้แต่
เสด็จพ่อก็ทรงเสื่อมระอาในตัวเจ้า สมแล้วที่เจ้าต้องทนดื่มน้ำทองแดงเพื่อ
แบ่งความเจ็บปวดนั้นจากเสด็จพ่อ เจ้าถือกำเนิดขึ้นมากี่เพื่อรองรับบาป

หาใช่เกิดจากความรักอย่างที่เจ้าเข้าใจไม่” วาจาของพระพรปที่ร่ำกล่าวยามที่มนต์สวาทแกลังนำเอาไฟโลกันตร์ไปเผาปลาเนรมิตที่พระพรปสร้างขึ้นมาเลี้ยงไว้ดูเล่น ทำให้ร่างอ่อนแอขึ้นและเหิดหน้าอย่างไม่พอใจ

“เราจะเกิดจากสิ่งใดก็ไม่ใช่เรื่องของเจ้า ถึงอย่างไรเสด็จพ่อกับเสด็จแม่ทั้งสามก็รักเรา หากไม่รักแล้วจะสร้างให้เราเกิดมาได้เช่นใดกัน”

“เหอะ ตอนสร้างก็หาได้ตั้งใจว่าจะเป็นเจ้าไม่ เราทุกผู้ต่างก็รู้ว่าสิ่งที่กำเนิดจากมนต์นั้นจะเป็นเจ้า หากรู้เราก็จักห้ามเสด็จพ่อไว้มิให้เจ้าเกิดมาสร้างความรำคาญใจให้ทุกผู้ในกาลิจินครแห่งนี้หรอก” มนต์สวาทนั่งอิงไปกับค้ำบอกกล่าวนั้น ดวงตาสุกใสคมโตกลอกกลิ้งไปมาด้วยความโกรธา แสงโกรธเกรี้ยวของนางทำให้พระพรปผงะโดยไม่รู้ตัว ไพร่รอบจากนัยน์วูฐที่ร้ายแรงมีด้อยกว่าผู้เป็นพระบิดานั้นทำให้พระพรปรู้สึกร้อนอุจถูกไฟเผา เสียงร้องไหยหวนทำให้ทุกผู้ทุกตนต่างแตกตื่น “พระโพธิ์” ที่อยู่มีเกลจึงรีบรุดเข้ามาห้ามด้วยความร้อนใจ

“อย่า! น้องมนต์สวาท เจ้ารู้หรือไม่ว่านัยน์วูฐของเจ้ารุนแรงมีดจากพระบิดา และพระพรปก็คือพี่ชายของเจ้านะ” เสียงร้องห้ามของพระโพธิ์ทำให้นมนต์สวาทดับไฟในดวงตาแล้วหยาดน้ำตาก็ไหลอาบแก้มงามเปล่งปลั่ง

“เราจะไปตามพระบิดาว่ารักเราหรือไม่”

“เจ้ามิต้องไปหาเราดอก เรามาหาเจ้าแล้ว หากเจ้ายังระงับความเกรี้ยวโกรธมิได้จนถึงกับเผาพี่ชายของเจ้าเอง เราก็คงยากที่จะรักเจ้า เจ้ามันซุกซนและชอบสร้างความวุ่นวายให้กับกาลิจินครอย่างที่พระพรปกล่าวไว้มีผีผีด หรือถือตนว่ามีฤทธิ์แรงเทียมเราผู้เป็นบิดาถึงได้กระทำการเยี่ยงนี้ได้กระนั้นหรือ เจ้าเด็กถือดี” แสงแห่งนัยน์พิโรธที่ทอดพระเนตรไป

ยังพระธิดาองค์เดียวทำให้พระชายาทั้งสามที่วิ่งมาดูแลเหตุการณ์พากันร้องห้ามขณะขยับกายเข้ากำบังร่างของมนต์สวาทมิให้โดนโทษทัณฑ์นั้น

“เช่นนั้นก็คงจริงอย่างที่พระพรปกล่าวมา หม่อมฉันมิได้ถือกำเนิดขึ้นจากความรักเลย หากเป็นความต้องการที่จะช่วยตัวเองให้พ้นจากความทรมาน เป็นเพียงผู้ช่วยแบ่งเบาในการทำสิ่งหนักหนาสาหัสในการดูแลการพลัดพรากตัดสินโทษ แล้วเช่นนั้นจักให้หม่อมฉันเกิดขึ้นมาทำไม หม่อมฉันไม่ยอมทำหน้าทั้นแล้ว” ร่างอ่อนแอ่นสะบัดหน้าหนึ่งก่อนจะหายตัวไป กุมาริผู้เกิดจากการเนรมิตของพระธิดาเทวีให้มาเป็นเพื่อนเล่นของมนต์สวาทปรายตาไปมองพระพรปด้วยความโมโห

“เพราะท่านแท้ ๆ พระพรป เพียงแค่ปลานเนรมิตที่ไร้ชีวิตกับการเล่นสนุกของพระธิดา ท่านก็พ่นคำโหดร้ายใส่ผู้มีศักดิ์เป็นน้องสาว ท่านก็รู้ว่าพระธิดามนต์สวาทไม่มีทางทำลายสิ่งมีชีวิตใด ๆ ทั้งสิ้น” กุมาริสะบัดหน้าก่อนหายตัวแวบตามมนต์สวาทไปอีกคน พระพรปได้ฟังก็ก้มหน้าต่ำ

“พระพรปเจ้าทำสิ่งโหดไป เจ้าก็รู้น้องสาวของเจ้าแบกรับความทุกข์หนักหนาของพระบิดามากมายแค่ไหน หรือเจ้าทนได้ที่จักเห็นพระบิดาของเจ้าทนทุกข์ทรมานมากมายอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน” พระโอรสัดเคื่อนพระพรปให้คลายจากความขุ่นเคือง อีกทั้งชี้ให้เห็นความจริงอันหลีกเลี่ยงมิได้ว่าพวกตนที่เป็นบุตรทั้งหลายสามารถช่วยเหลือพระบิดาได้แม้แต่สักกระผีกที่น้องสาวคนสุดท้องทำได้

“นางมีฤทธิ์เทียบเท่าพระบิดา หากตบะยังด้อยกว่ามากเนื่องจากถือกำเนิดด้วยแรงของเวทมนตร์คงต้องใช้เวลาอีกยาวนานกว่านางจะโตเป็นผู้ใหญ่ หากเจ้ามีอดทนต่อการเล่นสนุกของนาง เห็นทีเรื่องราวเหล่านี้คงเกิดขึ้นอีกเป็นแน่” คำที่พระโอรสเอ่ยออกมานั้นทำให้พระพรปเริ่มสำนึกได้ว่าตนได้บริหารมนต์สวาทแรงเกินไปจริง ๆ

“เราจักไปขอโทษมนต์สวาทและพาน้องกลับมา”

พระยมแย้มโอรสผู้เมื่อเห็นว่าพระทรรปเอ๋ยปากเช่นนั้น กระนั้นก็ทรงกังวลพระทัยยิ่งกว่าเดิม เนื่องด้วยคราวแรกที่มนต์สวาทถือกำเนิดมานั้นพระชายาและพระองค์ยังมีได้ผูกพันกับพระธิดาองค์นี้มากนัก

หากแต่เมื่อกาลผ่านพ้นไป ความรักและความสงสารกลับยิ่งเพิ่มพูนขึ้น ยิ่งเห็นร่างงามตัวงอเกาะกุมท้องและพักตรงามที่บิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดจากการดื่มน้ำทองแดงก็ยิ่งทรงเจ็บปวดพระทัยมากขึ้นทุกที พร้อมทั้งรู้สึกผิดที่ทำให้มนต์สวาทกำเนิดมาเยี่ยงนี้

พระองค์ผู้ซึ่งรับความทุกข์ทรมานมาโดยตลอดจวบจนแบ่งครึ่งความเจ็บปวดนี้กับมนต์สวาท แม้ความทรมานกายจะลดน้อยลงแต่ความทรมานพระทัยยามเห็นพระธิดาต้องทรมานทรมานด้วยความเจ็บปวดนั้นกลับยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นจนแทบจะรู้สึกทันทรมานมิได้

“หรือว่าเราจักคิดผิดจริง ๆ ที่สร้างมนต์สวาทขึ้นมา” พระชายาทั้งสามก้มพักตรหนึ่งด้วยความรู้สึกสงสารบุตรีมิได้น้อยไปกว่าพระสวามีเลย ความเจ็บปวดของลูกทำให้พวกนางคิดพ้องกันกับพระยม

“ก็ผู้ใดจักไปล่วงรู้เล่าเพคะว่าผลจากมนต์นั้นคือ ลูกสาวของพวกเรา มิเช่นนั้นพวกเราคงมิยินยอมทำเช่นนั้น...แต่เมื่อมันได้เกิดขึ้นแล้วสิ่งที่ทำได้อีกคงต้องยอมรับเพียงเท่านั้น” นางวิद्याพยายามปลอบประโลมใจให้กับทุกผู้

“อาจมีหนทางแก้ไขได้ หากเราส่งนางไปหาองค์กษัตริย์ผู้เป็นปู่ของเราและมีศักดิ์เป็นทวดของมนต์สวาท!”

ร่างน้อยที่กลับมาพร้อมพระทรรปนั้นมีที่ทราบว่าได้คืนดีกับพระเชษฐาเรียบร้อยแล้ว แต่กลับนั่งก้มหน้าก้มตาด้วยยังรู้สึกน้อยใจพระบิดาอยู่มิหาย

ขณะต้องมานั่งบนตั่งทองกลางราชบัลลังก์เพื่อรับคำสั่งให้ไปปฏิบัติภารกิจ
รับดวงวิญญาณที่ยังค้างค้างอยู่ระหว่างความดีกับความชั่ว ท่ามกลางบรรดา
พระมารดาและพี่ชายทั้งหลาย

“เรามีเรื่องจักบอกเจ้า...หากเจ้าต้องการมีชีวิตอย่างปกติสุขุมต้อง
มารับทัณฑ์พรหมานที่เจ้ามิชอบใจ เจ้าก็ควรทำตามที่เราบอก” มนต์สวาท
เงยหน้าขึ้นด้วยท่าที่ตื่นเต้นดีใจจนพระชายาทั้งสามต่างหันมามองหน้า
กันแล้วแยมยิ้มให้ลูกสาว

ความเจ็บปวดพรหมานจากการดื่มน้ำทองแดงทุกวันวานนั้นปีบคัน
ดวงจิตของมนต์สวาทให้ร้อนรุ่มทุกครั้งทีนึกถึง และเมื่อรับรู้ว่สิ่งนั้นมีหนทาง
ที่จะหายได้ก็ย่อมบังเกิดความยินดียิ่ง

“ทำเช่นใดหรือเพคะ หม่อมฉันยินดีทำทุกอย่างตามที่เสด็จฟอบบอก
เพคะ” ดวงเนตรคมเข้มมีแววปรานียามก้มลงมองพระธิดา

“เจ้าจะต้องขึ้นไปบนสรวงสวรรค์ชั้นพรหม ณ ที่แห่งนั้นเป็นที่ประทับ
ขององค์กษัตริย์ปฐวุดเจ้า พระองค์จะช่วยให้เจ้าไม่ต้องรับทัณฑ์พรหมานได้
หาก่อนที่เจ้าจะไปยังสรวงสวรรค์ชั้นพรหม เจ้าต้องไปรับดวงวิญญาณสอง
ดวงอันเป็นวิญญาณของสัตว์ทิพย์ในป่าหิมพานต์เพื่อมารับการตัดสิน
โทษที่กาลิจินครแห่งนี้ นี่คือขวดแก้วที่จะกักวิญญาณสองดวงนั้นได้

บ่วงบาศยมราชทำได้เพียงจุดรั้งหากยังมีพอที่จะกักขังดวงวิญญาณ
ของสัตว์ทิพย์ทั้งสองดวงนั้นได้ เมื่อได้ดวงวิญญาณมาแล้วให้เจ้าเดินทาง
ไปยังเมืองครุฑ และขอให้เจ้าเมืองที่นั่นร่ายมนต์เปิดโลกเพื่อเปิดทางให้
เจ้าข้ามกระเจดต้องห้ามไปยังวิมานฉิมพลี แล้วเทพสุบรรณผู้มีศักดิ์เป็นปู่
อีกองค์ก็จะพาเจ้าไปยังสรวงสวรรค์ชั้นพรหม เมื่อองค์กษัตริย์ปฐวุดช่วยเหลือ
เจ้าแล้วจึงค่อยคืนมายังกาลิจินครเพื่อนำดวงวิญญาณสองดวงนั้นมา
ตัดสินโทษเกิด”

“ให้ลูกไปเดี๋ยวนี้หรือไม่เพคะ” น้ำเสียงใสที่ถามขึ้นอย่างยินดีนั้น ทำให้พระยมลอบถนหายใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในไม่ช้า มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทราบหากมนต์สวาทไปเข้าเฝ้าฯ ทวดได้อะไรจะเกิดขึ้น...

“ก่อนไปเจ้าจงรับสิ่งนี้ไป เจ้าคงรู้ว่า ณ ป่าหิมพานต์สามารถเกิดสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมากมาย แม้ฤทธิ์เจ้าจะมีด้อยไปกว่าเราหากด้วยตะบะอันน้อยนิดของเจ้าอาจสร้างความเดือดร้อนให้กับเจ้าและสรรพสัตว์น้อยใหญ่ในป่าหิมพานต์ได้ นี่คือแหวนยมราช ใช้เพื่อพรางตัวอีกทั้งยังป้องกันของมีคมที่ลงอาถรรพ์ต่าง ๆ ได้” มีน้อยรับแหวนทองหวัเป็นทับทิมรูปหวักะไหลกลั่นมาสวมใส่อย่างว่าง่ายเป็นพิเศษ

พลันร่างอ่อนแอ้งดงามผิวกายสีทองซบละของผ่องพรรณก็กลับกลายเป็นหนาเทอะทะผิวพรรณเป็นสีแดง และวงพักตร์พิลาสล้ำด้วยนกแก้วเขียวดวงเนตรคมโตงมล้ำปากแดงระเรื่อเป็นกระจับตึงใสก็กลายเป็นคิ้วหยาบซี้ ดวงตาลถนถลิ่งโปนเล็กน้อย จมูกน้อยกลับหนาใหญ่ขึ้น ปากพินพอกพูนด้วยเขี้ยวสำแดงตนเป็นยักษ์ไปทั่วสรรพางค์กาย ถึงกระนั้นก็ยังดูงามล้ำตามแบบฉบับยักษ์อยู่นั่นเอง

“และนี่คือกริชยมราช มีเพียงสิ่งนี้เท่านั้นที่จะระคายผิวหนังของเจ้า และทันทีที่กริชนี้ตกไปอยู่ในมือของผู้อื่นก็จักสูญสลายกลับคืนมายังกาลิจินคร ส่วนสิ่งนี้คือยันต์ทองแห่งเรา หากว่าเจ้าผู้ใดมิได้จึงค่อยใช้มันเพื่อแสดงฐานะของเจ้าที่เป็นลูกสาวเรา ด้วยยันต์ทองทั้งสองนี้จะสร้างความเสียหายได้มากมายนัก เจ้าจึงต้องคิดให้หนักก่อนที่จะตัดสินใจใช้”

มนต์สวาทลั่นเลเล็กน้อยก่อนที่จะรับของทั้งหมดมาไว้กับตัว และยิ่งลั่นเลเมื่อถึงคราวที่จะต้องไปจริง ๆ

หากเมื่อนึกถึงความเจ็บช้ำน้ำใจด้วยความคิดที่ว่าพระบิดาสรางตนขึ้นมาเพื่อแบ่งเบาความทุกข์ทรมานของตัวเอง และมีได้ตั้งใจให้นางเกิด

มาแม้แต่น้อย

ดวงตาสุกใสที่ซ่อนอยู่ในร่างอันอัปลักษณ์ด้วยเพศพันธุ์แห่งยักษ์ ก็ฉายแววกร้าวด้วยแรงทิวี่ และนำพาร่างแห่งยักษ์นั้นลอยขึ้นสู่เบื้องบน ตามด้วยร่างเล็กจ้อยของกุมารี่ที่เหาะตามไปมีห่างหายจากเจ้านาย จนทั้งสองต่างข้ามผ่านมหานทีสีทันดรอันกว้างใหญ่ โดยมีจุดหมายเป็นชาย ป่าหิมพานต์ที่เห็นอยู่ลิบ ๆ

ตอนที่ 2

พบพาน

ร่างสองร่างลอยลงมายังเบื้องล่างซึ่งเป็นเขตแดนรอยต่อระหว่างเมืองครุฑกับป่าหิมพานต์ เท้าเปลือยเปล่าสองคู่สัมผัสต้องพื้นทรายสีทองระยิบระยับ

“เราจะไปทางไหนกันดีล่ะกุมาริ เราเองก็ไม่เคยมาป่าหิมพานต์เสียด้วย” มนต์สวาทมองซ้ายมองขวาอย่างลังเล

“เพคะ กุมาริเองก็พอทราบแค่หลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ ในป่าหิมพานต์และยังมีเคยมาที่นี้เช่นกัน ที่สำคัญเราควรไปหาสิ่งของเพื่อใช้จับจ่ายในป่าหิมพานต์ด้วยนะเพคะ” กุมาริออกความเห็น

“ป่าหิมพานต์แห่งนี้ใช้เงินตราเป็นตราครุฑและนาคา ก้อนเงินเหล่านี้นจะมีไอสีแดงกระจายออกมาเพราะได้ตราไว้ด้วยเวทมนตร์ชั้นสูง ส่วนสิ่งของที่จะนำมาแลกเงินพวกนี้ได้ก็คงเป็นเครื่องประดับมีค่า หรือทับทิมเลือดนาคาที่เหล่านาคาสัรอกออกมาก่อนตาย กับขนปีกด้านในอันเลื่อมพรรณรายที่เหล่าครุฑมีกันไม่เกินตนละห้าเส้นเท่านั้นเพคะ”

“โอ้โฮ...เจ้ารู้เยอะกว่าเราอีก อืม...งั้นเราไปหาของมีค่าพวกนั้นกันเถอะ ว่าแต่ก่อนเดินทางไปปรับตัววิญญานสองดวงนั้น เรายังจะท่องเที่ยวในป่าหิมพานต์นี้ให้จำปอดกันก่อนดีกว่าไหมกุมาริ” กุมาริมองท่าที่ชุกชน

ของมนต์สวาทอย่างรู้สียกันเป็นอย่างดี

“กุมารีกีเห็นด้วยเพคะ แต่เดี๋ยวนี้การที่นาคาจะสำรอกเลือดออกมาเป็นไปได้อากพอ ๆ กับการหาชนปิกด้านในของพวกครุฑเลยนะเพคะ เพราะนางชลัญฉี¹ ราชนีแห่งเมืองครุฑได้ขอพรจากองค์อินทรมิให้ผู้ที่มีจิตบูชาต่อพระพุทธรูปศาสนาถูกทำร้ายได้ การบาดเจ็บล้มตายของชาวปามีพนาตจึงได้ลดน้อยลงไปด้วย”

“ประเสริฐ! เรานึกอยากจะรู้จักราชนีผู้มีความเมตตาและเฉลียวฉลาดผู้เสียแล้วสิ ไปเถอะ รีบไปกันมิต้องหาให้มากความหรือใช้เครื่องประดับของเราแลกกับเงินตราแล้วก็แล้วกัน เดินสู่ม ๆ ไปเดี๋ยวก็คงเจอเมืองเองละ” กล่าวจบร่างเทอะทะตามเพศพันธุ์ก็เดินเข้าป่าไปร้องเบื่องหน้าโดยมีร่างเล็กจ้อยของกุมาริตามไปติด ๆ

ทั้งสองเดินลัดเลาะไปได้เพียงครู่ก็เห็นหลังคาบ้านเรือนอยู่ลิบ ๆ และไม่นานก็พบลำธารใสที่มีเด็กชาวครุฑหลายตนกำลังเล่นน้ำกันอยู่ริมลำธาร เมื่อเหล่าเด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมามองเห็นมนต์สวาทก็อ้าปากค้าง เด็กบางคนวิ่งกระเจิงอย่างขวัญหายพร้อมกับตะโกนร่ำร้องเรียกพ่อแม่กันให้วุ่นไป

“ยะ...ยัภษ พ่จ๋าแม่จ๋า...”

เด็กน้อยคนหนึ่งนั่งเหมะอยู่ก้นพื้นทรายสีทองและตั้งหน้าตั้งตาร้องไห้ น้ำตาร่วงเฝาะ ๆ พุดพลบเช่นใดก็ไม่ยอมฟังทำเอามนต์สวาทแทบจะร้องให้ตาม แต่แล้วร่างในรูปลักษณะของยัภษก็ตัดสินใจเดินเข้าไปใกล้ลูบปลอบร่างเล็กจ้อยนั้นก่อนจะกล่าวเสียงอ่อนเสียงหวาน

¹ ลูกครึ่งครุฑกับนาคา ธิดาของเทพสุบรรณกับนางกุนทลา เจ้าหญิงเมืองนาคา ตัวย่อครจากเรื่อง ปักษานาคา

“หนู...เราเป็นยักษ์ใจดีไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อย่ากลัวเลยนะ ขอร้องล่ะ ขอร้องให้เลยจะให้เราทำอะไรก็ได้” กุมาริหัวเราะคิกคักเมื่อเห็นร่างยักษ์ของเจ้านายนั่งอ่อนวอนเด็กน้อยชาวครุฑ

“นี่ ๆ ดูพี่สิ เห็นไหมพี่ยังไม่กลัวยักษ์เลยเพราะพี่มากับยักษ์ ยักษ์ตนนี้ใจดีจริง ๆ นะ” กล่าวจบก็เห่าศอกกับบ่าสีแดงของมนต์สวาทจนเจ้าตัวต้องเหล่ตามอง กุมาริอมยิ้มแล้วรีบผละศอกออกจากร่างที่ไม่เล็กนั้นอย่างนึกขำเมื่อได้ยินเสียงปรามของเจ้านายกึ่งสหายสนิท

“แหม ๆ เกินไป ๆ เกินไปแล้วกุมาริ” หากสิ่งที่กุมาริกระทำนั้นกลับเกิดผลเมื่อเด็กน้อยหยุดร่ำไห้พร้อมกับจ้องเป้งมายังมนต์สวาทที่เริ่มปั่นหน้าหยอกล้อเล่นกับเด็ก

กุมาริหัวเราะเบา ๆ เมื่อเห็นธิดาพระยมผู้มากด้วยตบะแสดงหน้าแปลกหยอกล้อกับเด็กจากที่ร้องไห้กลายเป็นหัวเราะว่า กลุ่มชาวครุฑถืออาวุธครบมือเดินเข้ามาใกล้พร้อมใจกันหยุดชะงักมองไปยังมนต์สวาท

“ไหน ๆ หา ยักษ์จริง ๆ ด้วย” กลุ่มครุฑผู้ใหญ่อูทานพลางถอยกรูดเมื่อมนต์สวาทเงยหน้าขึ้นมอง ชายวัยกลางคนเดินแทรกตัวมามองเหตุการณ์ก่อนจะส่งยิ้มให้มนต์สวาทอย่างโล่งใจ

“โอ้ ยักษ์แดง ยักษ์แดงเขาไม่กินเนื้อสัตว์เว้ย ไข่เจียวก็กินกว่าเป็น ยักษ์ม่วง จำไว้ไข่หนูยักษ์เขียวกับยักษ์แดงไม่กินเนื้อสัตว์ ไว้ถ้าเป็นยักษ์ม่วงแล้วค่อยวิ่งหนีตัวนี้ใหม่” มือใหญ่ลูบศีรษะเด็กน้อยชาวครุฑที่วิ่งไปร้องบอกให้พวกผู้ใหญ่มาช่วยน้องด้วยความตกใจอย่างมีเมตตา

“ว่าแต่มาจากไหนล่ะ เอ๊ะ หรือว่าจะได้ข่าวการเลือกคู่ของเจ้าชายชฎาณเทพ ดี ๆ งานเลือกคู่นี้คงครึกครื้นเพราะมีทั้งกนิรี ครุฑ นาคา นางฟ้า และยักษ์ เจ้าชายของพวกเราอุปงามและเป็นที่เลื่องลือ แม้แต่นางฟ้าบนสวรรค์ยังลอลงมาสู่พื้นดิน”

มนต์สวาทฟังคำพูดปลอบปล้ำนั้นด้วยความงุนงงแต่ก็สงี่ยมกว้างให้กับชายชาวครุฑวัยกลางคนที่มือที่ทำได้เปิดเผย

“ลุงซื้อพันคำ เจ้ามีที่พักหรือยังละ ในเมืองมีโรงพักผ่อนเยอะคงมีสักที่ที่ยังพอมีห้องเหลือให้เจ้าได้อาศัย แล้วนั่นมากับเด็กที่ไหนละนั่น” แสงสีทองจาง ๆ ที่แผ่ออกมาจากตัวกุมารทำให้ทุกผู้หันไปจ้องมอง

“เออ...เด็กคนนี้เป็นน้องสาวเราเอง”

“อ้อ...คงจะคนละแม่ละสี มิน่าเจ้าถึงได้ดูงดงามเกินยักษ์ทั่วไป ที่แท้ก็เป็นลูกครั้งนี้เอง”

“ท่านพันคำ อย่างนี้เรียกว่างดงามรี ยัยก็เหมือนหลอก หยอกเด็กก็เหมือนขู่ รูปร่างหน้าตาไม่ได้ครึ่งหนึ่งของเหล่าสาวงามเผ่าพันธุ์อื่นที่มาคัดเลือกเลยด้วยซ้ำ” ชายชาวครุฑอีกตนท้วงขึ้น

“ข้าว่านางงดงามกว่าเผ่าพันธุ์เดียวกันที่ข้าเคยพบเจอละท่าน... เอาเถอะ ๆ ใครจะไปรู้ นางยักษ์ตนนี้อาจจะได้เป็นคู่ตุนาหงันของเจ้าชายชฎาณโฑพาก็ได้”

“ใช่...ถ้าเจ้าชายชอบของแปลกนะท่าน”

“แหม...นินทาระยะเฉาชนเขี้ยวนะท่านครุฑทั้งหลาย เมืองครุฑครึกครื้นเช่นนี้น่ายินดีจริง ๆ” มนต์สวาทดีใจอย่างชอบใจเมื่อคิดว่าจะได้เล่นสนุกก่อนที่จะเดินทางไปจัดการนำดวงวิญญาณสองดวงตามที่ได้รับมอบหมาย อีกทั้งชาวครุฑต่างก็ดูเป็นมิตรน่าคบหา

“หากเจ้าหาโรงพักผ่อนไม่ได้ก็ไปหาลุง เห็นหลังคาไม้ฉันทน์ไหม นั่นละบ้านของลุง ขอให้โชคดีในการคัดเลือกนะเจ้า” ลุงพันคำกล่าวจบ ชาวครุฑทั้งหลายที่เห็นว่าสิ้นเรื่องแล้วต่างก็พากันแยกย้ายไป รวมทั้งครุฑพันคำที่เข้ามาอุ้มเด็กน้อยที่อยู่ใกล้มนต์สวาท

“เด็กนี้ท่าทางจะชอบเจ้า แสดงว่าเจ้าคงรักเด็กและใจดี เด็กตัวแค่นี้

ถึงได้ไม่มองเมื่ออยู่ใกล้เข้า"

"ทำนองนั้นล่ะท่านลุง เรารักเด็ก แต่เกลียดการดูถูกนะ" กุมาริ กลั้นยิ้มจนแก้มแทบปริเมื่อได้ยินคำที่มนต์สวาทจำมาจากเมืองมนุษย์

"อย่าลืมนะ ถ้าไม่มีที่พักก็มาหาลุงได้ทุกเมื่อ ลุงไปละ" ว่าแล้วครุฑวัยกลางคนก็เดินเข้าเมืองไปทิ้งให้สองสาวมองตามหลังไป โดยเฉพาะมนต์สวาทนั้นในดวงตารื่นรมย์มีแววของการนឹกลูก

"เราว่าเมืองครุฑนี้น่าสนใจยิ่งนัก เข้าไปพักสักวันสองวันก็คงดีเผื่อจะทำความรู้จักกับเจ้าเมืองนี้ได้บ้าง หนทางที่เราจะผ่านกระจกต้องห้ามจักได้สะดวกมากยิ่งขึ้น ไปกันเถอะกุมาริ อ้อ...จริงสิ เจ้าห้ามเรียกเราว่าพระธิดา ให้เรียกว่าพี่มนต์สวาท เข้าใจไหม"

"เพคะ...แต่อย่านานนักนะเพคะ จากบัญชีที่ท่านสุวรรณสุวานให้พวกเราดู อีกไม่นานก็ถึงคราวแตกดับของดวงวิญญาณที่พระธิดาต้องไปรับแล้วนะเพคะ" กุมาริในร่างเด็กน้อยเตือนเจ้านายเพราะทราบดีถึงความทุกข์ที่ไร้ขีดจำกัดของมนต์สวาท

"รู้แล้วนะ...เราไม่เคยไปรบกวนวิญญาณข้ากว่ากำหนดสักที มาเถอะกุมาริ"

ภายในเมืองครุฑคล้ายกับมีงานเทศกาลอันยิ่งใหญ่ สรรพสัตว์ทั่วแดนหิมพานต์เดินไปมาสวนทางกันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม การละเล่นต่าง ๆ ดนตรี อาหาร และการจับจ่ายมองเห็นได้ทั่วไป

หญิงชายชาวครุฑเชิญชวนให้เข้าโรงพักผ่อนแทบทุกหัวมุมถนนที่ปูลาดด้วยหินขัดเป็นมันปลาบ มนต์สวาทเลือกโรงพักผ่อนใหญ่หลังหนึ่ง หลังจากจ่ายค่าที่พัก ร่างสีแดงชาดก็นอนเหยียดยาวอยู่บนเตียงให้กุมาริปีนวดพร้อมเปรยกับคนสนิทอย่างชอบใจ

"ไม่อยากจะเชื่อว่าเมืองครุฑจะรื่นเริงเพียงนี้ เสียดายที่เราเพิ่งทราบ

ถ้ารู้มาก่อน เราคงมาเดินเที่ยวเสียตั้งนานแล้ว”

“เชื่อว่าทุกอย่างก็เพราะนางชัลญวรีเพคะ นางเองก็ซุกซนไม่แพ้พระธิดา...เอ่อ...พี่มนต์สวาทเลยเพคะ ชอบการรื่นเริง เคยเห็นเรคัมป์ที่เราไปรับดวงวิญญาณเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นหรือไม่เพคะ นางชัลญวรีก็สร้างเรคัมป์เช่นนั้นในเมืองครุฑ เมืองนาคา หุบเหวลึกแห่งป่าหิมพานต์ และบนสรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ด้วยนะเพคะ ได้ข่าวว่าได้รับความนิยมมากด้วยเพคะ”

“ไอ้โฮ ไม่ธรรมดาเลยราชินีของเมืองนี้...เจ้ายิ่งบอกเล่าเรายังอยากเจอนาง”

“หากเทียบลำดับฐานะแล้ว นางชัลญวรีก็มีศักดิ์เป็นอาของพี่มนต์สวาทนะเพคะ เพราะเป็นพระธิดาของเทพสุบรรณผู้ยิ่งใหญ่”

“ท่านปู่เทพสุบรรณที่จะนำเราไปพบปู่ทวดก็ศยปนะหรือ ดิฉัน คนกันเองเช่นนี้เรื่องคงง่ายมากขึ้น แล้วเจ้ารู้เรื่องราวเหล่านี้ได้เช่นไร ทำไมเราจึงไม่ล่วงรู้มาก่อนสักนิด”

“ตอนกุมาริไปเฝ้าพระอิศวรพร้อมพี่มนต์สวาท กุมาริได้พูดคุยกับนางอัปสรทั้งหลายเพคะ พวกนางช่างเล่าจึงได้ฟังเรื่องราวสนุกสนานมากมายที่กุมาริมีเคยพบพาน มาคราวนี้ติดตามพี่มนต์สวาทก็คงจะได้สัมผัสกับของจริงสักทีเพคะ”

“ดีมาก มีเจ้ามาด้วยก็ดีเช่นนี้เอง”

“กุมาริกำเนิดมาเพื่อพี่มนต์สวาทนี่เพคะ ไปไหนไปกันขึ้นฟ้าลงเหว กุมาริก็มีขอห่างจากพี่มนต์สวาทเพคะ” มนต์สวาทนิ่งอึ้งด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดพุ่งปราดเข้าสู่กลางใจขับดันให้หยาดน้ำคลอในดวงตา

“ทำไมเรารู้สึกแปลก ๆ คล้ายอัดอั้นใจจนอยากร้องไห้เมื่อได้ฟังคำเช่นนี้จากเจ้า ความรู้สึกนี้คือสิ่งใดเจ้ารู้หรือไม่” กุมาริยิ้มน้อย ๆ